

MADARAK.

Hogy lármáznak! milyen szemtelenek!
 Tetszenek és megszegyenítenek,
 s úgy magyarázzák az igazukat,
 hogy meg kell értenem a szavukat,
 madár szavukat, hogy ez nem elég,
 és adjak, még, és még, és újra még.
 Mit tehetek? Nevetek és adok,
 szalonnabórt, kölest és tökmagot,
 ami akad... Míg kint teszek-veszek,
 messziről lesik az erkélyemet,
 s alig jövök be, tollas seregük
 rögtön itt van, itt röpdös mindenütt.

En meg elnézem az üvegen át
 a szárnyas éhség fázó csapatát,
 a nyüzsgő hadat, a verebekét,
 s a gyáva rigót, ijedt cinegét,
 nézem őket, s szégyellem magamat:
 könnyű szeretni a madarakat!
 Könnyű bizony... Es elgondolkozom
 ellenségeken és barátokon,
 eszembe jut ez, meg az, ami jót
 emberrel tettem: almát és diót
 dugtam itt-ott, tanítást, könyvet és
 orvosságot, néha valami pénzt,

rossz ruhát, szép szót... s hogy a hátamon
 vittem fel egyszer a hegyoldalon
 egy beteget... Es hogy... Osszeadok
 sok kis emléket... és elborzadok:
 nekem sok volt, másnak mégis mit ért?
 Mit tehet az ember az emberért?

Mit tehettem?!... Szégyellem magamat...
 Madarak verik az ablakomat.
 Eheznek, fáznak. Mint az emberek.
 Ne tegyem azt se, amit tehetek?
 Madarak... Na még egy marék magot!
 ...Es elfüggönyözöm az ablakot.

Szabó Lőrinc.

ADTAL NEKI ERTE TETŐT.

Szegény kicsi ángyom-asszony,
 hogy Krisztus előtt könnyet fakasszon,
 jó pár mérföldet ment maga.
 Hajnalban indult, s panaszkodott,
 hogy nincsen lova, se számara,
 de hite azért így is ragyog,
 s Isten elé viszi gyalog.

A bihari táj, ha szürke volt,
világított neki a hold.
S az Úr juha, ő a bárány,
kontyát ringatva erre-arra,
a tündöklő pusztán át járván,
már jó élemedett korban,
fáradtan járt az őszi porban.

S amiatt, hogy az út oly vad
az életen át: a templomi pad
megnyugtatta... Hetenkint egyszer
azért jött el leborulni
ártatlan, tiszta, nagy szemekkel.
... O. ég! Adtál néki érte tetőt:
enyhébb sírt, enyhébb temetőt...

En ma is hallom a szélben itt
Sokszor, küzdő énekeit —
Hallom, s a szívem úgy meríti
hozzá a képet, amint kendőjét
maga alá leteríti.
Igy búcsúzott. S rá egy napra,
a pusztá örökre elringatta.

Sinka István.

AZ ERO.

— Ugy-e, édesapám, amikor a sziklát
Véres zivatarban villámok hasítják,
Viharok ráütnek, habok ráomolnak,
S mégis szikla volt ma, kőszírt marad holnap.
S ha a századok sem tudják porrá tenni,
Sziklánál erősebb nincs is talán semmi?

— Nem fiam, ott nem lelsz sem érzést, sem eszmét..
Csak makaes a szikla, az erő nem ez még.

Akkor édesapám, az a hősi ember,
Aki egymaga győz gyilkoló sereggel.
Küzd, ha hősi teste csupa vér, merő seb,
Ugy-e, a világon az a legerősebb?

— Nem fiam, nézd a föld valamennyi hősét,
Mind csak bátor ember. Ez nem az, erő még.

— Hát a zsarnok, apám, ki népeket tör le,
S előtte mindenki csak térdeplő törpe,
Ha amerre halad, hervadás a lábnyom,
Ő a legerősebb ezen a világon?

— Fiam, bárha a föld mind neki teremne —
A zsarnok hatalmas, erő nincsen benne...

— Édesapám... akkor nincs is erős ember?